

Pasen 2019

Wanneer bent u voor het laatst naar een graf geweest? Misschien is dat al lang geleden.

Of mogelijk bent u gewoon om dat met Allerzielen te doen.

Er zijn er, ook hier onder ons, die pas onlangs nog aan een graf gestaan hebben. Ze hebben van iemand afscheid moeten nemen die hen dierbaar was, van wie ze gehouden hebben. Pijn is er in hun hart.

Laatst hoorde ik over een vrouw die al tien jaar bijna wekelijks nog een bezoek brengt.

wat een trouw! Daar vindt ze rust, daar voelt ze de verbondenheid met wie haar zo lief was.

En die haar nog zo lief is...! Hij leeft nog steeds met en in haar.

De twee Maria's bezoeken het graf van hun vriend Jezus. Ze denken het lichaam nog te kunnen balsemen. Eerbied voor de overledenen is voor Joodse mensen heel belangrijk.

De dappere vrouwen zijn er vroeg in de morgen, bij het eerste licht. Dat doet denken aan de scheppingsverhaal. De evangelist wil benadrukken dat ook hier iets heel nieuws gebeurt, een nieuwe schepping.

Het is ook iets van een andere wereld; dat geeft de evangelist weer door de aanwezigheid van een jonge man in het witte gewaad. Een stralend wit gewaad is in de Bijbel het symbool van hemelde werkelijkheid, Gods aanwezigheid – denkt u maar aan het stralend wit gewaad van Jezus op de berg met Mozes en Elia en de drie leerlingen.

De vrouwen vluchten weg.

“En ze waren zo geschrokken, dat ze niemand iets zeiden.”. Ze denken dat ze niet geloofd zullen worden. In bijna alle verhalen, die gaan over de verrijzenis en de verschijning van de verrezen Heer, lezen we, dat het gaat een onbegrijpelijke ervaring, waar mensen geen raad mee weten.

Ze durven er niets van te zeggen, de vrouwen.

“Ik heb ook moeite om dit verhaal verder te vertellen”, zei iemand bij de voor bereiding van deze viering. “Als het voor de leerlingen moeilijk te geloven was, dan is het goed voor te stellen dat het voor mij ook moeilijk is”, zei een ander.

Zo wisselden we onze gedachten en vragen met elkaar uit. Wat moet je je voorstellen van de verrijzenis? wat van dit leven na de dood? Je wilt geloven dat met de dood niet alles is afgelopen, hoewel er voor veel mensen dat wel zo is. Maar een concrete voorstelling - zoals bijna alle gelovigen die vroeger hadden- (door de bijbelse geschiedenis of door de afbeeldingen in de kunst), is voor de meeste van ons een moeilijke opgave.

Opmerkelijk is dat in deze lezing en ook in de lezing, die we in de paasnacht hebben gelezen, dat de leerlingen naar Galilea moeten gaan.

Galilea wil zeggen: het gebied waar ze leven, werken en zijn. De leerlingen waren in Jeruzalem, omdat daar Jezus gemarteld, gedood en begraven was. Galilea was de plaats, waar Jezus leefde en ook was opgetreden was. Het was de streek waar zij zelf vandaan kwamen en waar ze nu weer naar terug moesten keren. Daar lag hun leven, hun beroep als vissers, hun familie en verleden.. en dus ook hun toekomst.

Maar toen Jezus zijn lijden en dood tegemoet ging, waren ze allemaal op de loop gegaan, hadden ontkend dat ze iets met die Jezus te maken hadden. Uitgezonderd Johannes, de bijzondere vriend van Jezus, die bleef met de Maria trouw; zij stonden onder het kruis, trouw tot in de dood.

Het is heel bijzonder dat die leerlingen, die Jezus in de steek hadden gelaten, ná zijn dood hun mond niet konden houden over Jezus en over Hem spraken en van Hem getuigden. En ze gingen door, ook al werden ze door de overheden in gevangenis gezet. Ze waren zelfs bereid waren om er voor gedood te worden.

Jezus was in hen tot leven gekomen, in hen opgestaan.

En het bleef natuurlijk niet bij woorden..

Zij deden wat Jezus zelf had gedaan. Ze bezochten zieken en genazen hen in Jezus' naam, kwamen op voor mensen, die uitgestoten werden.

Zo schonken ze mensen a.h.w. een nieuwe leven. Pasen was in hun leven niet een eenmalige gebeurtenis, maar kwam tot uitdrukking in telkens nieuwe ervaringen, als ze mensen een nieuw begin van leven gaven.

Paus Franciscus legt in zijn toespraken en in zijn eigen leven sterk de nadruk op barmhartigheid.

We kennen de 7 werken van barmhartigheid: hongerige mensen te eten geven, dorstigen te drinken geven, uitgekleden mensen een beschutting geven, zieken, bedroefden, gevangenen bezoeken, de doden verzorgen, vreemdelingen herbergen..

Hij klaagt de honger in de wereld aan, komt op voor de vluchtelingen, die dreigen te verdrinken in de Middellandse Zee, bezoekt bij voorkeur landen waar mensen niet tot hun recht komen, bezoekt mensen in de gevangenis. Zo wil hij getuige zijn van de Heer, die leeft.

“Paaservaringen” hebben we deze viering als titel meegegeven.

We leven ons leven. Meestal is het heel gewoon, soms zelfs vlak. Soms maken we teleurstelling mee in ons leven met familie, burens of soms ook vrienden/innen. Soms worden we getild tot een hoger niveau. Is het leven goed, verrassend, vol van leven.

Het zijn de momenten ,

als je mensen , die vastzitten, soelaas kunt geven,

als je mensen, die in de put zitten, er uit kunt halen,

als er zomaar iets moois en goeds gebeurt, onverwacht, zonder bijbedoeling.,

als iemand zich om jou bekommert, als je zelf in de problemen zit, als je bedroefd bent of niet goed weet , hoe je weg verder moet zijn.

Het zijn de paaservaringen in ons leven en we vieren vandaag dat die altijd mogelijk zijn .

Het leven is sterker dan ondergang en dood.

Op een steenworp af van Pasen, vloog de beroemde kathedraal in brand. Sommigen vreesden dat die onherstelbaar verwoest zou worden, ten dode opgeschreven.

Maar nog veel meer mensen dachten en zeiden, dat dat toch onmogelijk was. En het viel me op dat er zo vaak woorden werden gebruikt , die we gebruiken met Pasen. Woorden als:

“Het is onmogelijk dat de kerk, die een troostende werking voor de Parijzenaars, ten onder gaat.”

“Deze kerk moet weer nieuw worden, gerenoveerd in glorie”

“Zij zal uit de as herrijzen”

“Het licht, dat door die vensters scheen, zal blijven schijnen”.

“ De kathedraal zal herrijzen en de ziel gaat niet verloren”.

Dat deze woorden van nieuwe leven nog meer gesproken mogen voor ons en voor onze wereld.